

Mi kacagtatta meg Jézuskát?

A régi aradi napilapokat forgatva, karácsony táján mindegyikben lehetett találni a szent ünnephez kötődő írásokat. Ezek rendszerint közérthetőek voltak, és néha a népmese határát súrolták. Az alábbi írást is az Aradi Közlönyben olvastam, de ez megtalálható a szegedi piaristák által kiadott Karácsonyi történetek című könyvben is.

József úton volt Máriával, hogy Betlehemben közölje: Dávid családjából származik. Ezt az ottani hatóságok ugyanúgy tudhatták volna, mint a magunkfajta emberek tudják, hiszen oly régóta benn van ez az Írásban. Ekkoriban jött le Gábor arkangyal – ismét titokban – az égből, hogy utánanézzon az istállóknak, amelyben a Szent Család fog lakni. Még ennek a tisztán látó arkangyalnak is nehéz volt fölfognia, hogy miért a legszánalomraméltóbb istállóban kell az Úrnak világra jönnie, és miért csak egy jászol a bölcsője. De amikor fény gyúlt végre a koponyájában, figyelmeztetni kellett, hogy csak szerényen világítson, és ne olyan fényesen kápráztasson és ragyogjon, mint a karácsonyi csillag.

Legalább a szeleknek akart parancsolni, hogy ne sүívtsenek olyan gorombán a réseken, a felhőknek meg szólni, nehogy meghatódjanak, és könnyükkel árasszák el a gyermeket.

Az arkangyal kiugrasztott az istállóból minden állatot: a hangyákat, a pókákat, az egereket. Elképzelhetetlen, mi történhetett volna, ha egy egér idő előtt megijeszti Máriát. Csak a szamár és az ökör maradhatott benn. A szamár azért, mert később szükség volt rá az Egyiptomba való meneküléshez, az ökör meg azért, mert olyan óriási nagy volt, hogy az összes mennyei seregek sem tudták volna elvinni a helyéről.

Végül egy sereg angyalkát helyezett el sorban a tető peremén. Ezek valami különleges, kisformátumú angyalkák voltak, olyanok, akik csak fejből és szárnyból állnak. Nekik csendben kellett ülniük, és figyelniük, hogy rögtön jelet tudjanak adni, ha valami gonosz megtámadná meztelen szegénységében a gyermeket. Ezek után Gábriel még egyet pillantott az angyalok körére, aztán megemelte szárnyait, és elsuhogott.

Amikor aztán megtörtént a csoda, és a gyermek testet öltve feküdt a szalmán vonzó és megható szegénységében, az angyalok egészen oda voltak az elragadtatástól, s galamb módjára repkedtek körül a jászolt. Némelyik balzsamillatot legyezgetett a gyermekekre; a többiek megigazgatták a szalmát, hogy egy szál se nyomhassa vagy szúrhassa meg. Jó volt így. Jaj, de mégsem egészen, mivel a jászol alján a szalmában egy bolha aludt. Ezt a parányi szörnyet Gábor angyal nem vette észre, így megmenekült. Persze, ez érthető is. Hisz mikor volt dolga egy arkangyalnak bolhával !?

Az angyalok röptével járó zizegésre azonban felébredt az alomban alvó bolha, és halálra rémült, mivel azt hitte, kergetik, mint ahogy ez vele gyakran megesik. Rejtekhelyet keresve körbeugrált gyorsan a jászolban, kipróbálta minden tudományát, azután a végső szükségtől hajtva belebújt a Kisjézus fülébe.

„Bocsáss meg! – suttogta izgatottan –, de nem tehettem mást; megölnek, ha elcsípnek. Rögtön eltűnök újra, isteni felség, csak hadd nézzek körül, hogyan tehetném ezt meg.”

Körülnézett tehát, és már meg is volt a terve. „Hallgass ide –, mondta. – Ha minden erőmet összeszedem, és te csöndben maradsz, akkor talán el tudnám érni Szent József feje búbját, onnan pedig az ablak-keretet vagy az ajtót.”

„Ugorj csak! – mondta a gyermek úgy, hogy csak a bolha érthette meg –, csendben maradok.” A bolha ekkor ugrott, de nem tudta elkerülni, hogy meg ne csiklandozza közben egy kicsit a gyermeket.

Ebben a pillanatban az Istenanya fölrázta álmából jegyesét:

„Ó, nézd csak! – mondta Mária lelkesedve – már nevet.”

Valamikor régen egy kisközségben mint osztályfőnök a tanítványimmal a karácsonyról beszélgettünk. Ennek kapcsán kérdeztem meg tőlük, hogy ők otthon hogyan ünnepelnek. Néhányan úgy mesélték, hogy ilyenkor együtt van a család, és beszélgetnek, a nagyszülők vagy a szülők karácsonyi történeteket mondanak nekik, ez az ajándék, és mellé alma meg dió. Ők nem elégedetlenkedtek, nekik ez volt természetes. Vajon mit szólna azonban az ilyen ajándékhoz egy mai gyerek? Nem hinném, hogy a többségük el lenne ragadtatva. De azért bízom benne, hogy akadna olyan is, aki megértené, hogy ebben a lármás, rohanó világban a beszélgetéssel eltöltött békés, szeretetteljes karácsonyeste minden drága ajándéknál többet ér.

Piroska István

2015. december